

Sahramisyksy

MAIJA KAJANTO

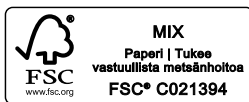
WSOY

MAIJA KAJANTO

Sahramisyksy

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MAIJA KAJANTO JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49376-2
PAINETTU EU:SSA

OSA 1

Kuutamoillat

LUKU 1

Krisse kietoi sormensa kahvikupin ympärille, antoi sen lämmittää käsiä ja maistoi varovasti. Kevyt chilin aromi aamukahvissa oli tuntunut ajatuksena oudolta, mutta kun maku levisi suussa, se tuntui lämmittävän sormenpäitä myöten. Tommi alkoi selvästi olla tässä hommassa ammattilainen. Krisse kaivoi varpaansa syvemmälle rantahiekkaan. Katse vaelsi kahvikupin yli merelle, Helsingin Kallahdenniemen rantakaislikoihin ja vaalealle hiekkarannalle, jonne päivän ensimmäiset uimarit näkyivät jo suuntaavan pyyhkeineen. Suolainen tuoksu tuntui erilaiselta kuin kotona Pyhävirralla.

Retkeilyauton ovi kolahti, Krisse tunsu Tommin seisautuvan taakseen ja nojasi päätään miehen olkapäähän, nautti tuntiessaan tämän kädet ympärillään.

– Tuliko siitä hyvää, Tommi kysyi hieroen poskeaan Krisen hiuksiin.

– Tosi hyvää, Krisse sanoi. – Oliko tässä jotain muuta chilin lisäksi? Kanelia?

– Sahramia, ihan pieni veitsenkärjellinen.

Krisse maistoi uuden kulauksen kahvia ja hymyili hyväksyvästi.

– Voi olla, että kotona kahvi ei enää maistu miltään tämän kesän kahvikokeilujen jälkeen.

Tommi hymyili. Jostain syystä aamukahvin keittäminen oli siirtynyt heidän kesälomansa aikana Tommin vastuulle ja Krisse huomasi aamukahvin olevan hänelle usein päivän paras hetki.

– Tuletko uimaan? Ja pitäisikö meidän sen jälkeen lähteä ajelemaan Keski-Suomeen, Tommi kysyi.

Krisse huokaisi.

– Taidan jättää uimisen väliin. Kai se on pakko lähteä, vaikka ei kyllä huvittaisi.

Tommi naurahti, painautui hetkeksi tiukasti Krisseä vasten ja lähti sitten kohti rantaa. Krisse hymähti katsoessaan miehen menoa. Tommi näytti erilaiselta kuin viime talvena, erilaiselta kuin koko sinä aikana, jona Krisse oli hänet tuntenut. Uimasortsit, rantasandaalit ja vihreä ruutupaita, vähän liian pitkäksi kasvanut tummanruskea tukka – ihan kuin Tommi olisi jättänyt taakseen jonkin mukanaan raahaamaansa taakan samalla, kun kunnanjohtajan puvut olivat jääneet vaatekaappiin Pyhävirrälle. Krisse joi kahvinsa loppuun ja kiipesi retkeilyauton sisälle.

Rannan viereen parkkeerattu auto oli heidän väliaikainen kotinsa. Elokuu oli ollut unenomaisen ihanaa aikaa, muutama viikko, joiden aikana koko heidän elämänsä oli mahtunut näihin muutamaan neliöön. Aamukahvia vuoteessa, kirjoja, pitkiä ajomatkoja, naurua, upeita elokuun kuutamoina. Tuntui, kuin heille olisi pieneksi hetkeksi annettu kaikkea täydellistä sen tavanomaisen, vähän liian täyden arjen vastapainoksi.

Toisaalta täysi arki Tommin kanssa oli ollut viime keväänä mukavaa, Krisse mielti hymyillen itseksensä. Kahvila Koivu ja

Pyhävirta muodostivat heidän arkensa selkärangan, yhdessä vanhaan lukiorakennukseen perustetun hotelli Koivun kanssa. Kahvilaa Krisse oli pyörittänyt jo hetken mummonsa kanssa, mutta hotelli oli avattu vasta viime talvena. Hotelli oli ollut työllämpi projekti kuin Krisse oli etukäteen ymmärtänyt, ja viime talvena oli ollut työtä ja sähläämistä, lumimyrskyjä ja kaikkea liikaa. Ja sitten oli ollut Tommi. Pyhävirran kunnanjohtaja, naimisissa ja saavuttamaton – kunnes oli eronnut ja äkkiä kävellyt Krissen elämään kaiken hotellikaaoksen keskelle. Kun vuosi oli kääntynyt kevääseen, he olivat olleet Tommin kanssa yhdessä, asuneet seinänaapureina kahvilan yläkerrassa ja jakaneet arjessa pienet ja isot asiat. Ja se oli tuntunut hyvältä ja oikealta ja, no, arjelta. Ja siitä arjesta oli myös ollut ihanaa saada lomaa, kun kesä koitti.

Krisse pinosi likaiset astiat keittopisteen pöytätasolle ja alkoi laskea tiskivettä vatiin. Retkeilyauto oli näppärä kokonaisuus, pienet keittotilat ja kuormalavoista ja patjoista rakennettu sänky, vähän säilytystilaa eikä juuri muuta. Krisselle tämä oli ollut täydellinen kesäkoti. Hän oli halunnut testiajaa pakettiauton, varmistua siitä, että kaikki toimi ja auto kulki moitteettomasti, ennen kuin päästäisi mummon toteuttamaan villiä suunnitelmaansa.

Krisse puristi tiskiharjaa hieman tarpeettoman lujaa. Pian mummo olisi muualla, elämässä omaa elämänsä ja Krissen oli totuteltava ajatukseen. Hän soi mummolle mielellään kaikki seikkailut, joihin tämä halusi ryhtyä. Silti ajatus syksystä Pyhävirralla ilman mummoa tuntui maisemalta, josta joku oli pyyhkäissyt pois jotain siihen kuuluvaa.

Toisaalta oli mukava päästä Pyhävirralle syksyksi. Vaikka elokuu oli antanut parastaan, työntänyt lempeitä helteitä ja

antanut hänen haudata varpaat hiekkaan ja ajatukset tienvarren maisemiin, alkoivat yöt jo olla kylmiä ja oma koti Pyhävirralla, lämmin sänky ja kahvilan tuoksut tuntuivat ihan toisella tavalla houkuttelevilta. Ja Tommi olisi koko ajan lähellä. Ajatus sai Krissen hymyilemään itseksensä.

– Nainen, joka hymyilee tiskatessaan. Missä olet ollut kaikki nämä vuodet, Tommi kysyi kiivetessään retkeilyautoon.

– Suurimman osan ajasta hautautuneena keittiöön, olisit tullut etsimään, Krisse vastasi vilkaisten Tommia olkapäänsä yli.

– Tulihan minä, etkö muista. Viime itsenäisyyspäivänä, Tommi sanoi sipaisten Krissen selkää.

– Muistan. Minä olinkin sinä päivänä tosi edustava, Krisse hymähti muistellen edellistä itsenäisyyspäivää, sen kaoottisia ja itkuisia tunnelmia ja Tommia, joka oli kävellyt kaaoksen keskelle ja ilmoittanut, että halusi olla hänen kanssaan. Aika paljon saisi tapahtua, ennen kuin tuon päivän muisto katoaisi.

– Sinä olit ihana silloin. Melkein yhtä ihana kuin juuri nyt, Tommi sanoi. – Kuinka kiire meillä on tänään Pyhävirralla?

– Kunhan ollaan illalla siellä, Krisse sanoi. – Kahvila Koivu on ollut kaksi viikkoa kiinni ja huomenna pitäisi taas avata, mutta mummo on hoitanut kaiken siihen malliin valmiiksi, että eiköhän riitä, kun olen paikalla. Ja niin, mummo ja Kuisma odottavat varmaan raporttia autosta, mutta saavat odottaa huomiseen.

– Hyvä auto tämä on. Ei sinun tarvitse olla heistä huolissasi, Tommi sanoi.

– En minä ole huolissani. Mutta on vain haikeaa, kun he lähtevät. Pelottaa.

– Mikä pelottaa?

– Se, että syyskuu alkaa huomenna. Pelkään, että arki ottaa kohta meidät taas kiinni. Se kurkistelee jo nyt nurkan takana kuin peikko ja odottaa, että pääsee niskan päälle.

Tommi tarttui Krisseä kevyesti lanteilta, käänsi tämän tiskipaljun ääreltä ympäri ja kumartui halaamaan.

– Se arki voi olla ihan kivaakin. Mitä mummoosi tulee, hänellä tulee olemaan hieno seikkailusyksy, Tommi sanoi silittäen Krissen hiuksia. – Meillä tulee olemaan ihan omanlaisemme seikkailu vielä jossain vaiheessa.

– No, sinulla alkaa olla sellainen tietynlainen rantapummin habitus, eli varmaan niitä seikkailuja on edessä, Krisse sanoi sipaisten Tommin niskaa.

– Rantapummin? Et ole vissiin hetkeen katsonut peiliin, 70-luvun hippityttö, Tommi sanoi naurahtaen.

– Täytyyhän Maisalla olla jotain haastetta, kun hän palaa äitiyslomalta töihin.

Tommi suuteli Krisseä kaulalle ja tarttui astiapyyhkeeseen. Krisse vilkaisu Tommin ohi pieneen seinäpeiliin pakettiauton vaatekaapin ovelta. Hänen hiekanvaalea, luonnonkihara tukkansa oli jäänyt keväällä leikkaamatta, kun Pyhävirran ainoa kampaaja Maisa oli ollut äitiyslomalla. Alkukesän tukka oli viettänyt huivin alla kahvilatöissä ja kesäloman alettua se rehotti miten sattui. Kieltämättä hän olisi tämän tukan ja löysän sinivihreän rantamekon kanssa sopinut paremmin Woodstockiin kuin Helsingin kesäisille kaduille. Mutta pitempi kesätukka oli tuntunut hyvältä ja rennolta. Niin kuin loppukesä muutenkin.

– Oli hyvä idea tulla Helsinkiin, Krisse sanoi alkaen samalla pedata retkeilyauton sänkyä. – Tuntui, että muistin taas täältäkin ne hyvät hetket enkä aina pelkkiä huonoja.

– Ainoa, mistä tulee miinusta, on tämä laiton yöpyminen, Tommi sanoi hymyillen ilkkurisesti.

– Täytyy vain toivoa, että poliiseilla on Helsingin elokuussa muutakin tekemistä kuin jäljittää retkeilyautoa, Krisse naurahti.

Kallahdenniemellä yöpyminen oli periaatteessa kiellettyä. Mutta eilisiltä oli ollut satumainen, kuin elokuva olisi päättänyt, että viimeisen viikonloppunsa kunniaksi se aikoi laittaa peliin kaiken lämmön ja kauneuden, jota pystyi varastoistaan nostamaan. He olivat ajaneet retkeilyauton keskustan parkkihalliin, kävelleet merenrannalla käsi kädessä ja istuneet pitkään Kaivo-
puiston edustalla, kuunnelleet lokkeja ja ihmetelleet kaupungin tuoksua. Kun Tommi oli kysynyt, minne ajettaisiin yöksi, Krisse oli äkkiä muistanut Kallahdenniemen uimarannan, sen ison parkkipaikan ja kultaisen hiekan. Ja kun auton vain parkkeerasi varjoisaan nurkkaukseen ja sammutti valot, saattoi Krisse uskotella itselleen, ettei kukaan tajunnut, että sisällä nukuttiin. Uni oli ollut erilaista kuin kotona, kevyttä ja onnellista ja vähän levotonta, syvä uni oli tullut vasta aamuyöstä, ja Tommi oli noussut aamukahvin keittoon aivan liian varhain, mutta samalla Krisse ei olisi halunnut nukkua enempää ja menettää minuuttiakaan viimeisestä lomapäivästä.

Retkeilyauto oli siistitty ja valmis lähtöön, Krisse kiipesi etupenkille ja antoi Tommin ottaa päivän ensimmäisen ajovuoron. Kun auto liikahti uimarannalta ja Tommi pohti ääneen helpointa reittiä Keski-Suomeen, Krisse vilkaisi sivusilmällä puhelintaan, avasi viestin ja älähti ääneen.

- Mitä nyt, Tommi kysyi.
- Arki. Se taisi juuri saada meidät kiinni, Krisse sanoi huokaisten.

Syksy on uusien alkujen aikaa – myös kahvila Koivussa.

Pienelle paikkakunnalle muuttanut Kristiina Kivimaa ei ole säikähtänyt haasteita. Pyhävirran kylänraitilla kahvila Koivu kukoistaa ja hotelli Koivun arki rullaa hyvällä rutiinilla. Uudesta ihmissuhteesta löytyy ystävyttä ja rakkautta samassa paketissa.

Mutta elämä ei pysähdy Pyhävirrallakaan uomiinsa, ei edes silloin, kun kaikki on niin hyvin, että ajan soisi seihahtuvan. Uuden kunnanjohtajan mukana tulee kehityssuunnitelmia, jotka herättävät kyläläisissä monenlaisia tunteita. Kummallinen tulipalojen sarja horjuttaa kyläyhteisön perusturvallisuutta ja ennen pitkää syytteleviä katseita luodaan moneen suuntaan.

Tommilla tuntuu olevan tulevaisuuden suhteen toiveita, joita Kristiina ei tunne omikseen. Kun syksyn lehdet alkavat pudota, on Kristiinan aika päättää, missä hänen tulevaisuutensa on – ja kenen kanssa.

Sahramisyksyissä tuoksuvat omenapiirakka ja vahvat mausteet. Kirja on Kahvila Koivu -sarjan kolmas osa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49376-2